

СЛАВЯНСКИ Ъ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛITERATУРЕНЪ ВѢСНИКЪ.

Излиза три пъти въ седмичата
вѣки:
Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота.

ЦѣНА:
За година 20 лева сребърни
шестъ месеци 12 лева ср.
три " 7 "
Една брой 20 стотинки.

Сичко кошко се отнася до вѣстника
наднича са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ

Неплатени писма не са приематъ
Ръженици назадъ се навръщатъ

За обявления се заплаща:
За всеки рѣдъ при пръвъ пътъ 20 ст.
За " " втори " 10 ст.

Русе, 22 Августъ 1884 год

Още кратко врѣме и въпроса за заплатите на чиновниците ще ся яви на публистическата сцена. Още единъ месяцъ и нашата журналистика трѣбва да се занимае и какъ двѣ думи въ полза или въ вреда на напитъ чиновници. Ний сега прибързваме съ това, защото, заедно съ този въпросъ, имаме намѣрение да поговоримъ за отчисленията на едни и назначенията на други чиновници.

За първия въпросъ:

Огъ частни писма, що сме получили изъ София се учимъ, че министра на финансите г. П. Каравеловъ, предъ видъ на туй, че подъ натиска на бившето Цанково министерство и съ силата на антиконституционното Народно Събрание, нарѣчено „патриотическо“ отъ г. Помялова, бѣше осакатило доста несправѣдливо заплатите на чиновниците, като бѣ ги намалило почти на половина, предъ видъ на туй испратилъ е въ другите министерства преписъ отъ изработения проектъ, за ржководство при съставянието на частните си бюджети, въ който проектъ, заплатите на всичките чиновници сѫ биле съразмѣрио увеличени. Слѣдъ съставянието на общия бюджетъ и слѣдъ внасянието му въ идущата сессия на Народното Събрание, днешното министерство имало е намѣрение да изисква най-убѣдително отъ пардните представители едно справѣдливо опредѣление на чиновническите заплати.

Както честитъ отчисления на чиновниците, туй и честитъ променявания на заплатите, много злѣ влияятъ върху чиновниците въ всяко отношение и, следователно, върху самата правителствена машина. Ний разбира се, неможемъ да стоимъ на онази първобитност и дивотия, като бившето „патриотическо“ Народно Събрание на Цанкова, да то да казваме, че чиновниците получавале кои по 800 кои по 1000 грона въ месецъ и да ги обвиняваме, за че „всичка зарплата пияли кафе съ млѣко.“ Ний поддържаме, че ако Народното Събрание желае да има честни и вѣрни испѣтнически членове на държавната машина, трѣбва да постави самитъ тѣзи членове въ състояние, да се движатъ честно и смѣло, около главното колело на тази машина. Кадѣто се тѣрятъ честностъ и вѣрностъ, трѣбва да се даджатъ довѣрие и възможностъ. Огъ друга страна несигурността на чиновниците, като: непостоянните заплати и неизвѣстността да ли чиновника ще може да прокара за една година поне на една и съща служба (тѣ еж като надничари: днесъ се назначава, а утрѣ още рано-рано се испѣтжда) повече разврещава чиновниците и направлява ги къмъ не только честното испѣлнение на своите обязанности. Има чиновници, които по убѣдение принаадлежатъ къмъ една партия и подъ страха да не бѫдатъ отчислени

(защото знаятъ, че сѫ шарлатани) работятъ контра правителството въ полза на една опозиция, къмъ която ужъ принадлежатъ, въводушевена отъ егостики пубуждения и какъда за авторитетъ и тиранизация. Туй, напримѣръ имаме точни свѣдѣния, че началника при финансовото Министерство г. Михаилъ Теневъ, безъ знанието и съгласието на г. Министра Каравелова, испратилъ е умилението като ржководство въ другите министерства преписъ отъ проектъ на една друга комиссия по заплатите на чиновниците, когато въ самото отношение прямо и ясно е било казано, че се испраща преписъ отъ проекта изработенъ отъ кодификационната комиссия. Експлоатация на довѣрие въ видъ на фалсификация, отъ която противниците би се възползвале да настроятъ чиновниците противъ днешното правителство, срѣдство за борба. Трѣбва да споменемъ при туй, че фалсификатора или обманника е билъ испроводилъ въ другите министерства преписъ отъ проекта на комиссията, въ която той е участвувалъ и въ който проектъ заплатите на чиновниците особено въ статистическото бюро, значително биле по малки отъ тия, показани въ проекта на кодификационната комиссия, съ исклучение само на неговата заплата, която отъ кодификационната комиссия е била предвидена съ 6,000 лева годишно, а отъ комиссията, въ която и той е участвувалъ съ 7,200 лева! Както се види, цѣльта на началника г. Михаилъ Тенева е била двояка: 1-о да уздрави себѣ си съ 1200 лева годишно повече и 2-о да се експлоатира довѣрието и се произведе негодование отъ страна на чиновниците противъ днешното министерство, като неинтересуващо се въ заплатите имъ.

Разбира се, че тайната се била съобщила и на Monsieur Тенева и на г. Каравелова и обманника е получилъ свое възнаграждение за тази му експлоатация-фалсификация.

Ний не щѣхме да се простираме падълго и широко върху тази случка, ако само обманци за бѣше пѣкай безчестенъ Консерваторъ. Но туй е, Господи, Цанковиетъ и пълни лагера на новата партия, стои гордо ужъ подъ байрака на второстепенната Консервативна шайка и усилия и подкрепа принципите и могуществото на свѣти Цанкова. Ако фалсификацията на онази дечурляга, че се казва Харитонъ Генадиевъ, извръшена съ знанието и желанието на неговото тогава началство, произведе такъвътъ шумъ въ печата и го повика предъ съдиициетъ, то колко повече заслужва това обманника Теневъ, който е извръшилъ своята обмана безъ знанието на своя министъ, своего начальство? Но, достаточно!

Слѣдъ туй дохожда редъ да кажемъ що-годъ и за отчисленията на други чиновници.

Не отдавно пѣко отъ вѣстниците у насъ казваха, че по-добре ще направи Каравеловото министерство, ако не отчислява нито единъ отъ чиновниците. Други пакъ говореха, че при истинно-либерално министерство и чиновници трѣбвало да бѫдатъ хора, които да са поддържале исклучително неговите принципи и убѣждения. Ний не се съгласяваме нито съ единъ, нито съ другитъ, защото неможемъ да не призаемъ, че се намиратъ и чиновници, исповѣдуващи Консервативни начала, но които честно и достойно занимаватъ службите си. — Чиновници, които въ службата си не търсятъ срѣдства за борба противъ своите противници по идея, въ вреда на държавните интереси. Такива хора ний наричаме патриоти. Обратно. Неможемъ пакъ да откажемъ, че има чиновници създадени въ преврата и за преврата, на когото само сѫ биле вѣрни служители и слѣдватъ още да тѣпчатъ правата на народа, да занимаватъ служби несъответстващи на тѣхните способности, хора тѣрпими въ компромиса, а съвръшено негодни за служители при едно чисто конституционно управление. Тѣхъ наричаме шарлатани, отъ които ще намѣрите и въ консервативния и въ отцепническия лагерь на либералната партия. Случая съ г. началника Тенева нека ни служи за доказателство и за туй заключение.

За туй, като представяме горните разминления, ний мислимъ, че настоящето министерство трѣбва строго да се придръжа о правилото: честните и достойни чиновници безъ разлика на партия непрѣбва да се отчисляватъ, а безчестните и шарлатаните безъ разлика на партия, да се отчисляватъ и замѣсятъ съ хора, които могатъ да причинятъ полза на държавата съ честното и добросъвестно испѣлнение на своите обязанности.

Това е нашата послѣдня дума

НАРОДНОТО ОБРАЗОВАНИЕ ВЪ ШВЕЙЦАРИЯ.

(Продължение)

Швейцарския народъ може съ такава гордостъ да покаже и на жртвите, които той дава въ полза на народното просвѣщение, както и на резултатите на неговата школа. Разноските на началните училища въ 1871 год. се равнявали на 8.708.174 франка т. е. падало са: по 3,25 на всѣки жителъ или по 21 фран. на ученикъ. Въ 1881 год. похарченено било за той предметъ 14.781.616 франка или 5.20 франка на человѣкъ или по 34 франга на ученикъ. Осъщъ континентални и общински бюджети, съдържанието на учениците се гарантира още съ специални, училищни фондове, почти на всѣкаждъ задължителни. Тия фондове (Primaschulfonds) се съставяятъ и допълнятъ отъ официалните источници, туй сѫщо и отъ частните пожъртвувания, които достигатъ често въ нѣкой отдаленъ случай много хиляди. За величината на специалното имущество може да се сяди по следующите данни: въ 1871 година то съставлявало 86.647.507 фран. или 33 фр. на человѣкъ, а 208 фр. на ученикъ; десетъ години по-надъ, то са е уগолямо до телкова, чото е заминало даже $\frac{1}{2}$ та си именно съ 51 милионъ, или общо 137.534.497 франка, туй чото 48 фр. се пада на всѣки жителъ или 317 фр. на ученикъ. На всѣкое

училище средно число въ 1881-та год. се падао по 31,358 франка.

Единъ отъ най-главните фактори за успѣването на школата е удовлетворителното материјално осигоряване на преподавателите. Въ този случаи, тия (препод.) иматъ възможност да посвѣтватъ силитъ си само за училището. Училищните зазови почти въ всѣкаждъ за прѣтъвътъ на учителите да се занимаватъ съ друга въкова работа, свързана съ врѣдата на училището. Въ богатите мѣста учителската платка за първоначалните училища надминава платката на учителите въ нашите гимназии. Средно число, за всичка Швейцария, въ 1881 год. заплатитъ на учителите въ първоначалните училища, съставлявало 1,419 фр., а за учителите — 901 фр., тий що учителъ плати биле увеличени съ 48%, а за учителите съ 38% отъ онни плати, които съ имали въ 1871 година. Най-много началятъ преподаватели земятъ въ слѣдующите три кантони: Базель — 3,213; Цюрихъ — 2,228; Женева — 2,188, това за учителътъ, а учителската земя въ Базель — 1,535; Цюрихъ — 1,805; Женева — 1,227; изобщо: Базель — 2,778; Цюрихъ — 2,192; Женева — 1,647.

Понеже живота на началятъ учители е добре усигуренъ, то и народа иска и достойни кандидати за тая почтена длъжност. Образоването на учителски персоналъ, наистина, изобщо е солидно. Огъ 8,365 лица, които съ биле първоначални учители въ 1881 година, 17 души съ биле съ пълно университетско образование, 63 души свършили класическа гимназия, 6,971 са имали аттестатъ отъ учителските Семинарии, 376 слѣдвали „педагогически курсове“, 573 свършили курсъ въ средните училища т. е. четверокласни, 280 души свършили въ частни учебни заведения и придобили съ специаленъ испитъ учителски дипломи; най-сети съ само 85 души съ имали огъ началятъ учители. По тоя начинъ освѣти 80 души съ пълно гимназическо или университетско образование, 6,971 души т. е. 83% отъ всички учителъ съставъ съ получили специално педагогическо образование. За да дадемъ на читателите повидие за обширността на курса въ учителските семинарии, ний на кратко ще приведемъ тукъ програмата на Цюрихската семинария за началятъ учителъ.

„Семинарията се състои отъ четири класа. За постъпването въ първия класъ, кандидатката трѣбва да биде по-млада отъ 15 години и да съ свършила курсъ въ „секундарното училище“ (което се равнява на на нашите двукассни училища). Предметътъ за изучаване съ: външниятъ язикъ и история на словесността, французски язикъ съ историята на литературата, английски язикъ (нездѣлжителенъ), аритметика и диплография, алгебра, геометрия, тригонометрия, начала отъ дискретивна геометрия, математическа география, метеорология, физика, химия, естественна история, анатомия и физиология на човѣка, обща и отечественна география „история“, история на религията изобщо и Християнство въ частностъ, история на педагогиката, Психология, практическа педагогика, специална методика на школните предмети, красописание, чертане и рисование, теория на музиката, пѣнне и игра на фортепиано, и най-сети гимнастика съ методика на гимнастиката. Курсътъ на мажжитъ учителски Институтъ, разбира се, не е подолѣ. Цѣлта на тия институтъ е да испущатъ не само знаещи да обучаватъ четение писане, ний солидно и инострани образовани хора, способни да възпитаватъ подрастващето поколѣніе и да оказватъ просвѣщащо влияние на всичкото общество, между което ще са случи да живѣятъ и да дѣйствуватъ.

Не съ безъ интересъ тий сѫщо други данни за преподавателския съставъ на Швейцарските началяни училища. Въ 1881 година средния възрастъ на началятъ учители са равнявалъ на 37 години, а на учителите — на 29 год. Огъ 8,365 лица, само 585 съ биле по-млади отъ 20 години, а 360 по-стари отъ 60 год. 7,420 човѣка биле на възрастъ отъ 21 до 60 години. Твърдъ млади както и твърдъ стари съставляватъ по тоя начинъ рѣдко явление. Педагогическата имъ опитностъ са илюстрирува съ това, че въ учителското звание съсъгоя съ, средне число, учителъ 16, а учителка 10 години.

Второразрядните (двукассни) училища иматъ цѣлътъ си да разширятъ и довършватъ образоването, което се получава въ началяното училище. Тъкъ въ Швейцария са подраздѣлени на два вида: „секундарни“ и „съвършенствующи“ (Fortschidungs schulen). Разликата по между имъ е тая, че първите иматъ по-вече теоретически характеръ и са като приготовителни училища за средните учебни заведения съ реально направление: учителски семинарии, технически и коммерчески училища и др.; Fortschidungs schulen съ сравнителна ограничена програма, иматъ за задача да закрѣпятъ въ момътъ и момата началяното образование, имайки предъ видъ най-главно практическия животъ. Осъщътъ тия заледения въ Швейцария съществуватъ маса и въчераш и недѣлни рѣдовни курсове и не само въ градищата, въ

и въ много села. За жалостъ данни за тия учреждения не сѫщо събрали. Споредъ това и ю ще се ограничимъ съ секундарните училища.

Курсътъ на тия училища е равенъ на първия двукассни училища; то е обикновено три години, а по вѣкогъ и четири. Стремлението на многочислен витъ приятели на народното просвѣщение е упътено къмъ установяванието обща задължителностъ на второрядни учебни заведения. Нъ главна ежиката затова служи настоящия економически кризисъ, и тогъ се продължава отъ 10 години наредъ. Въ 1881 год. секундарни училища въ Швейцария е имало 413, отъ които 283 съ биле съмѣсни т. е. общи и за двата пола; 77 училища съмѣсни и 53 девическа. Едно училище се падало, срѣдне число, на 6,850 жители. Учащи, на възрастъ отъ 12—14 до 16—18 год. въ тѣхъ съ имало: 11,155 момчета, 8,976 момичета т. е. всичко 20,131 дѣца. Числото на преподавателите въ тия училища било 1,448, отъ което 1,202 учители, а 246 учителки. На всѣкое училище или на 48—49 ученика се съпадало слѣдователно отъ 3—4 учители. Въ по-голямата частъ на Швейцария отъ кандидатите и кандидатите за длъжностъ на преподаватели въ секундарните училища се иска академическо образование т. е. поне, да съ свършиле специални допълнителни педагогически курсъ при университета.

За наследстване на бѣдните, които се учатъ въ секундарните училища, въ деветъ кантони съществуватъ стипендии. Тъ са състояти или въ помошъ съ готови пари или въ безплатно отпушение на учебниците и др. класни принадлежности. Само за Цюрихските кантони, гдѣто въ 1881 год. е имало около 4,000 учащи се въ тия училища, знае се, че за стипендии съ било по-харчено 20,376 франка.

Както първоначалните училища, тий и секундарните училища се ползватъ съ права и косвена материала помощъ отъ страна на правителството. Исклучение съставляватъ: Швайденъ, Цугъ и Аппенцелъ. Въ кантонъ Обвалденъ такива училища нѣма. За съдържанието на секундарните училища въ 1881 год. било по-харчено 3,143,342 франка т. е. падало се на всѣкое училище по 7,659, а на ученикъ по 159 франка. При това трѣбва да се забѣлежи, че секундарните училища въ малките общини са взимащи обикновено заедно съ началятъ учители т. е. въ едно здание.

Материална покъжнина и наредъ на секундарните училища е сравнително богата. Тѣхното имущество което се надгърда самоостоятелно е достигнало въ 1881 год. сумата 9,077,720 франка. Слѣдователно пада се, средне число, по 22,000 на всѣкое училище, по 451 1/2 на ученикъ и по 3,20 на жителъ. Главната грижа за съдържанието на секундарните както и началятъ училища си иматъ общините, които земятъ отъ жителите специаленъ училищенъ данъкъ (Schulsteuer).

Високата степенъ на народното образование са доказа още въ слѣдующите данни: отъ 28,851 човѣка които са имали на призивъ въ 1876 години 5,092 т. е. 17 1/2% съ имали свидѣтелства отъ второразредните и вишигъ учебни завѣдения, а отъ 22,837 човѣка въ слѣдующата година — 3,721 или 16 1/2%. Тия данни толко съ по-вече съ забѣлежителни, че характеръ на Швейцарското население е исклучително селски. Въ Швейцария нѣма нито единъ градъ съ население отъ 75,000 души, и само въ три града числото на жителите надминава 25,000.

(в. „Новости“, бр. 201).

II За народните възстания въ България преимущественно въ Велико Търново и околните градове и села въ XIX вѣкъ.

(Продължение)

Име споменъхъ по горѣ че по него време бѣше се учредила въ Търново една испитателна комисия, подъ предсѣдателството на Али Шефиковъ бей, нарочно испратена за тая цѣль отъ Цар градъ. — Тая комисия разгѣдва, и разпита всичките обвинителни дѣла на затворниците въ Търново; и едното на тия испитвания бѣ: единъ се осъдили на смѣртно наказание, и ги убихъ; други да се пратятъ на заточение, а други да стоятъ затворени въ тужашите тѣници по 2-3 и повече години. Съобразно съ такивата една присъда слѣдователно убихъ: священика попъ Иванчо, Цанка Дюстъ Табана и Яхима Чинкова отъ Габрово, Даскаль Кира отъ Бѣла Чиркова (Горни Турчета), Ивана Панова Серджинъ родомъ отъ Търново, но по него време бѣше учителъ въ Г. Ориховица, за когото по горѣ се пространно хортутва. — Всичките тие злочести бѣлгари ги убихъ тукъ въ Търново на мѣстността дараджазовимъ*); убихъ тога съмѣсъ съ единого селянина отъ колибите Бичинъ 12 годинното му дѣто (името му не можахъ да узнаемъ Б. С.) защото бѣлъ убили единъ турчинъ застия въ Балканъ; обѣихъ при това въ Г.

* На това място се е въздигната памѧтница за когото по долу ще хортутвамъ. Б. С.

Ориховица Георгия Македончето, за когото по горѣ се доволно разказа. Въ Севлиево же обѣихъ бѣлъ отъ тамъ же и Радилъ Попъ Михалювъ отъ Ново-Село. — Въ заточение же се испратихъ въ Диаръ Бекиръ въ Азия Димитъ Данчевъ и Христо Митювъ отъ Габрово, които впрочемъ, съдѣтъ освобождението на България, и съобразно съ издадената отъ Централното турско правителство амнистия, се освободихъ и се заврнахъ въ Габрово. — А Саранова бѣлъ осъдили да стои запрѣтъ въ тужашите тѣници цѣли 3 години, когото впрочемъ се освободи, когато малко време преди да отъзви Росия война на Турция, затворниците турци родомъ които по него време бѣлъ затворени въ тужашите тѣници по разновидни престъпления, особено же по убийство съ възбунтувахъ, испротивихъ и вратихъ на входътъ въ тужашите тѣници и куфаритъ на вратите, и избѣгаха. Тогава пуснаха и другите затворници между които и Н. Саранова.

Габровските учители на Гимназията впрочемъ бѣлъ уловени и запрѣти тукъ въ тужашите тѣници, както и по горѣ за това се разказа, въ слѣдствие на единъ обвинителенъ актъ подписанъ отъ 33 Габровски чорбаджии, и испитателната комисия трѣбаше да изслѣдва, и да се увѣри въ истинността на тежките обвинения изложени въ този актъ, Али Шефиковъ бей поискъ по него време, спорѣдъ както ни се разказа отъ членовете бѣлгари на тая комисия, — „да се потвѣрдятъ обвиненията въ тражъ учителите съ осознани и точни доказателства“, но като не можахъ разумѣва се да се доказаватъ такивата дѣйствителни (фактични) доказателства, като е зель при това, вижда се въ съображеніе Али Шефиковъ бей: че Габровските чорбаджии, които са подписали обвинителния актъ противъ учителите на Гимназията имъ (°) трѣбва да не бѣдятъ по долни отъ най развратните турски Ефенди: убѣдилъ испитателната комисия да остави прошението и обвинителния актъ на Габровските чорбаджии „безъ послѣдствие“, и въ слѣдствие на това се се освободихъ учителите.

Тукъ впрочемъ трѣбва да забѣлежимъ че испитателната комисия не щѣше негли да се съгласи и да склони: за да се остави прошението на Габровските чорбаджии „безъ послѣдствие“ и да се освободятъ учителите отъ Габровската Гимназия, ако да не бѣше се тогава случило да убили Султанъ Азиса, и да се вѫзди Султанъ Муратъ, когто, съдѣтъ възкачването си на султански престолъ, незабавно прогласи и издале Амнистия за политическите и пр., икона престъпници. Такъ то Султанъ Мурадова Амнистия (прошка), много съдѣйствова за да се освободятъ не само учителите, но и много други особено политически престъпници; и не само тукъ въ Търново, но и въ много други градове дѣто имаше затворени въ тужашите тѣници; и това бѣ слѣдователно много добре за насъ! Той е поставенъ на крал на града Търново кѫмъ Маринополе на оная мѣстностъ, са убѣсли злочестите мѣченици за свободата на милото ни отечество, и „Даражда“ зовимъ (за всяко ие и по горѣ хортутвамъ). Той на мястника е направенъ отъ единъ много коравъ бѣлъ камакъ що се изкопава и намира на върха на каменица (пътъ що води къмъ Арбанаси). Той е доволно високъ до 7 метра; подножието му, или педесталия, е четвъртито, и до 1 метъ и 30 сантиметра дебело въ диаметъръ. Надъ това подножие е поставена по отгорята частъ на памѧтника; отъ четириъ страни на кояго сѫ поставени бѣли и гладки площи, предопределени за надписи. На отпредната плоча къмъ шарокъ пътъ що води къмъ града, има написано съ големи златни букви слѣдующето:

ВЪ ПАМЯТЬ

на

погинали за българската свобода, поборници мученици.

Въздигнатъ

отъ

признателното потомство

въ 1883 година отъ Р. Хр.

На плочата же отъ другата 3 страни ще се напишатъ имената на обия мѣченици, които сѫ билъ въ разни времена на XIX вѣкъ, когато сѫ съ подигнали възстане въ Търново, или около Търново, за когото ие по горѣ доволно обширно разказахъ. На тая мѣстностъ убихъ и попъ Иванчо, Цанка Дюстъ Табана, Яхима Чинкова отъ Габрово, Даскаль Кира отъ Бѣла Чиркова (Горни Турчета), Ивана Панова Серджинъ родомъ отъ Търново, но по него време бѣше учителъ въ Г. Ориховица, за когото по горѣ се хортутва. За допълнение впрочемъ на това Габровско възстане, и за да раскажемъ по обекояделствено за жалостните състинии на Цанка Дюстъ Табана, и спорѣдъ както и по горѣ ще раскажемъ, че съдѣтъ като го уловихъ.

(*) До колкото можимъ извѣри да узнаемъ най-главниятъ сѫ билъ: Денчо Ианчо, Добри Столювъ, Чичку Добрѣвъ, Атанасъ Клисъ и Цоню Пенчонъ. Ие впрочемъ неможемъ положително това да потвѣрдимъ. Б. С.

виха турци тъ по издайничеството на колибари на откъсните им земи. Трънът при Габрово, запрях го въ Габрово, и след като го тамъ строго испитвали, и за тая цѣль са го излагали на мъки и теглила, за да изкаже и други негови участници, най същът го испратиха тукъ въ Търново здено съ Лячима Цанкова попъ Иванча и превързани, съ синджири и халки на вратоветъ имъ, и ги затвориха тукъ въ най отвратителната подземна тъмница (занданъ) и като ги държаха до 30—40 дни затворени и като ги испитваха и отъ испитателската комисия най същът ги намѣри за виновни, и ги осъдиха на смърт; и въ следствие на тази присъда ги убиха на дараджа. Слово „дараджа“ означава онова умразъ и място, дѣто се поставятъ дървени прибори, за да се убиватъ о тѣхъ живи човѣци, и внезапно да умиратъ (Това, слово е персидско, и е сложно отъ „дара“ що означава „бѣсилница“, и „ачъ“, дърво, значи — буквально преведено, оно означава „дървена бѣсилница“).

(Слѣдва).

Д О Б Р У Д Ж А.

Изчезнаха дивитѣ турски и черкески ордни, които опустошаваха Добруджа до 1876 година, нъ съ тяхъ заедно не изчезнаха и тѣхните гнусни дѣла, а останаха и са вкорениха въ сърдцата на тѣхните наследници, ромавитѣ, които ги подновиха и въщат въ още много по голѣмъ размѣръ. И днесъ Добруджа е осъдена да гаѣда нова, което гаѣдаше и въ турското варварско време, ако сега и да са управлява отъ нови власти, романите, които иматъ претенцията да са зоватъ цивилизати и конституционни!

Писвало са е много пъти за конституционите дѣла на тѣзи мниши цивилизатори и нѣмамъ никакво съмнение, че всякой, който е чель съ внимание тѣзи описания не ще да не повѣрва краткото изречение въ горѣзложениетъ текстъ на настоящето ми и ще да искамъ гордо доказателство. Ищо, което мисля че ще бѫде досадно за г. г. читателитѣ, ако зема да описвамъ и тукъ варварскитѣ дѣла на необузданната романска варваризъмъ, за това азъ ще изоставя приговаря нието на това, което са е писало и ще имъ раскажа за единъ новъ бѣшибозуклукъ на тѣзи християнски бѣшибозуци въ Добруджа.

На 5 того вчера съ 6 сержентина, който поставенъ съ 15 души солдати да варди караулъ, по край брежисто на селото Джурлевска, Бабадагска околия, (това село е населено само съ липованци, които са помествуватъ преимущественно съ риболовство), срещнали помощника на кмета на това село, койго си оти вълъ въ дома фамилияно, и като размѣнилъ нѣколко думи съ него, почналъ да докача фамилията му. И кмета защитилъ честта на фамилията си и помоголъ сержантини да си иде на казармата и да си гїѣда службата, за която е пратенъ, а не да ходи за безчинствува и обезпечава спокоинствието на селото. Сержантини докачевъ отъ това отива въ казармата, подига и въ ружава подвѣдомствените му солдати и отива да нападне домътъ на помощникъ кмета и да си отмъсти. Като стигналъ въ домътъ на помощ. кмета, разпорѣдилъ солдатите, га че ли ще привзема Плѣвенъ, и почналъ борбата си. Помощникъ на кмета като се видѣлъ въ опасностъ, почналъ да вика и му пригекли на момощъ съседите му. Сержантини като видѣлъ това, заповѣдалъ на солдатите да гърмятъ и да удрягътъ съ щикъ който са доближи до тѣхъ. Солдатите открили огнь (гжрмежътъ отъ пушкв) изгжрмели около 30 вистрела и ранили 4 души селчени съ щикове! Помощ. кмета е раненъ съ куршумъ въ лѣвото рамо, а единъ отъ селените, койго билъ злѣ раненъ умрѣлъ. Ранените са намиратъ за сега въ болницата въ Бабадагъ, нѣ и тѣхниятъ животъ е сумнителенъ!!!

Е, моля, гда читатели, законъ ли е това, правителство ли е това, конституция ли е това, или е чистъ башки бозуклукъ и дивъ варваризъ на мнимите цивилизатори и прокълти романи? Ченадминаватъ ли сътова и най дивите варварски времена? Заслужва ли да носи името правителство тая проклета згънъ, която е нападнала като хищна птица невинните добоважани

Сержантин е арестуванъ въ Кюстенджа и са говори че, му са предписвало само 40 дена затворъ!

Чувай свѣте, романските правдини!
Липованите сѫ народъ държеливъ и за правото
си не жалятъ ни имть, ни животъ. Да видимъ какъ въ

ще земе това дъ

Логодианство

ПОПИСКИ

Высшее 20 августа 1884 г.

Послѣ толкова шумъ, послѣ толкова викове и у
прекаваній върху радакалитѣ на „Срѣдець“², послѣ всич
витѣ шарлатански обвиненія въ неспособность настол-

щето министерство, ние не видяхме да е произлъзло нѣкое особено явление върху небосклона; се тѣй е ясно какво и напрѣдъ, нито грамотевица не пада върху „блѣодрѣшкоцѣтъ“ за тѣхното измѣничество (!) нито пък Македонски е осъденъ на хилада и двѣстаго лева шрафъ. Но по прѣдашему, Цинковъ се си пущи лудицката, доволниятъ се тѣй сѫ глупави, даже още по-вече сѫ отгрупели и сѫ загубили пусулата, като имъ отнесха гечемека, а водача имъ показа симптоми на умственна болестъ съ своего чудато „възвание“. Само г. Манчевъ е разсѣренъ много и обвинява настоящето министерство въ нещедростъ, а г. г. Величковъ и Вазовъ сѫ становали още повече: едно тѣло въ една душа и обратно; в. „Съединение“ съ своята състоятелностъ, продължава да псува по обикновенното му безъ всѣка причина: защото, Краваревъ не ще може да прави расходки зимно врѣме до София, а претенциозната „Марица“ все още играе на „слѣпна баба“. Има наистина, нѣкои важни събития становали на посѣдно врѣме, които не би трѣбовало да се премълчатъ Тѣй напр. г. Вазовъ са е завърнала отъ расходката си изъ Пловдивъ въдѣто надѣвами се, той е донесълъ бегатъ материали за поетическото описание на нѣкое ново „Фатме“, г. Величковъ не си пролива вече кръвъта въ хотелъ Люксембургъ, а симпатични г. Бобчевъ се намира въ просвѣтена Европа.

Във всички тия промѣнения си иматъ своего психическо значение.

В. „Срѣдець“ койго приди 2 мѣсѣца нарѣче дѣда Славѣйкова, тоя многоуважаемъ старець и работникъ по народното дѣло, умствено ослабналъ и редакторъ на всѣкакви вакалашки сега се провиква, че високо цени неговата лятературна дѣятельность (ехъ, шарлатани, шарлатані!) Това е любезни читатели, вѣстникарска послѣдователность. Но, да оставимъ в. „Срѣдець“ съ него-вить боси редактори, да оставимъ г. Начовича да са-хвали самъ въ една анонимна дописка отъ Букурещъ помѣщена въ в. „Огечество“, в. „Бѣлгаринъ“ съ негова-та неутральност и редактора му кукувицата да лде бой въ „конкордия“, в. „Русе“ да бѣлнува блаженной па-миги превратаджийското врѣме, а да видимъ да ли до-волятъ имать почва подъ нозетѣ си. Тия заблудеани хорица, тѣл сѫ се заплѣли въ мрѣжигѣ си, што не знаятъ на кждѣ ще ги искара злата орисница. И тој

Цанковъ, ако се съедини съ консерваторията казваше ми прѣзъ дене-си единъ виденъ доволникъ въ Руссе и ви сокъ чиновници — то ние ще го на пуснемъ до единъ. Но — мислете си, споразумѣніе съ хора окалини въ превратъ. Не зная какво мисли този човѣкъ и на кадъ ни води?

Че вие и безъ споразумѣніе искате това, което желаятъ консерваториите. Цанковъ иска измѣнението на Търновската Конституция, а какво искатъ консерваториите? Имъ ли разлика помѣжду вашата исканія и ония на спасителите на народа?

Игра на думи, любезният приятелю, но, заловили
сте са на хорото, тръба да изграете каквото ви сви-
ри свѣтѣца, казахъ азъ и се изсмѣяхъ прѣзъ глава.

«Кой да слуша и разбира,

Туй що дрънка, безъ да дава намъ мира»
Хубаво знае „Сръдецъ“ че у насъ нѣма почва за
радикализъмъ, ние не искаме никакво коренно измѣнение
на съществуваща порядъкъ, а си искаме само Търн.
Конституция, но тъй му иде на смѣтката да дрънка.
Овѣхтели средства за борба, стари приятели, подади
маниери, непростителни постынки, любезни Сръдечари,
до ще врѣме да давате смѣтка за гдѣто лъжите народ-
ното чувство и си играете съ довѣрието на своитѣ чи-

татели. Но, нека, халаль да ви е! Само едно ще ви напомнимъ, вие, въ единъ отъ миналите си броеве бѣхте са изразили, че ръдикалиятъ по целия свѣтъ биле съсипители, разорители на общественияния редъ, смутители на общото спокоенствие, съ една дума, хора лоши, отъ които всѣкки трѣбва да се пази като отъ Марсила ска чума, да не би да се зарази. А не вие ли любезни Средечари наричахте сърбската радикална партия «патриотическа» по врѣмето на бунта въ Сърбия, не вие ли сътъ наедно оплаквахте тъзи злочеста страна като исчислявахте жергите на Милановитъ джелати? Похвалете ни се сега, че имате срамъ и мечки очи! Много, много грѣхове има да исплащате вие, но стрували да се ганимава човѣкъ съ хора, които съвсемъ сѫ се повели подиръ стъпникъ на единъ старецъ, за кефа и ината на когото измѣниха началата на своята партия и тръгнаха да гонятъ вѣтровѣтъ?

Толкова за сега.

Л. IO. Р—ов. (размъ Свищовскии).

Силистра 18 Августъ 1884 год.

„Те го гонять изъ селото, а той пита за попоп-
вата къща“ казва народната поговорка, това сѫщото го

вършат Цанковистите въ нашия градъ. Народното събрание не припозна и отблъсна всички искания на незаконно назначените от Цанкова анкетни комисии, а Цанковистите не преставатъ още да даватъ подъ съдъ лицата, които не са избрани по тъхната воля и че не са съзложили на анкетните комисии, за да дадятъ обяснения по изборите. Това е седмото чудо на свѣта!! Тукашния управител по поводъ рапорта на Цанковата анкетна комисия, е далъ подъ съдъ Плия Поппова представител отъ Силистренската околия и моли да ся накаже съгласно закона, безъ да покаже на кой чл. отъ закона за него не е искалъ да ся яви предъ анкетната комисия да даде обяснения по изборите отъ 3 и Юни и. г. и да представи мѣтрическо свидѣтельство за дѣйствителната си възрастъ. Дѣлото въ Мировий Съдия бѣше назначено за 17 того, а обвинителя Силистренский управител не ся яви да защищава дѣлото, косто съ отложи на новъ срокъ. Обвинители по кой ли чл. отъ устава за наказанията щѣше да иска наказанието на П. Поппова? Когато въ този уставъ нѣма подобенъ членъ, койго да предписва наказание по неиспълнение беззаконните правителствени распорѣждания? Па вѣро щѣше да настоява да съзаже съгласно 26 чл. отъ сѫдътъ уставъ. Чѣ отъ ненавистъ, Силистренский Окръженъ Управител, да ли е прочелъ закона за да види имали чл., койго да предписва наказания и за беззаконните правителствени распорѣждания; азъ вѣрвамъ че не е прочелъ и не иска даже и да прочете, защото ненавистта за слѣпава всѣка правда и може би отъ заслѣпената си ненавистъ въ този (26) чл. думите „законните распорѣждания“ да му съ видели „беззаконните распорѣждания“. А за да не указвамъ това само на голи думи че распорѣжданието е незаконно трѣбва да наведемъ основанието отъ закона. Чл. 26 отъ избирателниятъ законъ гласи: „изборите си провѣряватъ отъ Народното Събрание, което е единственния съдия за тъхната правилност и дѣйствителност. И чл. 26 отъ устава за наказанията, които Миров. Съдии могатъ да налагатъ гласи: „за неиспълнения на законните распорѣждания, искания виновните ся наказватъ: на глоба не повече отъ двадесятъ и пѣтъ франка. Да видимъ сега распорѣжданието на Цанковото правителство за съставяне анкетни комисии на кой законъ е било основано. Не съ точа ли Цанковъ си е присвоилъ правото, което го има само върховниятъ

съдия Шародното Събрание, а като е така распоръждането му можеше ли да си счита за законно, и можеше ли да си осъжда човекъ по 26 чл. от Устава за наказанията за незаконните правителствени распоръждания? Всички здравомислящи ще кажат че няма законна основа да си дават лица подъ съдъ за наказание по неиспълнение незаконните правителствени распоръждания, като е така и Илия Поппова не може да бъде поддържан и наказанъ, защото, закона не предписва наказание и за неиспълнения назаконните правителствени распоръждания. Иль Силистренски Мировий Съдия да ли ще бъде тъй безпристрастенъ да приспособи буквалната смисълъ на закона и да даде правоосъдието комуто е слѣдва? Това остава да видимъ слѣдъ като ся разглѣда дѣлото. Но вѣроятно е че Мировий Съдия ще ся съгласи съ мнението на управителя, за да осъди Илия Поппова, отколкото да го оправдае, защото членския му постъ въ Силистренския Окр. Съдъ, предъ Помянкова му е изходилайствуванъ отъ Тихчева, а Тихчевъ и управителя сънай искрени приятели. Управителя или Тихчевъ можатъ каза че между настъ не съществува такова приятелство. То тогава питамъ, защо анкетната комисия не рапортира до управителя и за Тихчева, когото може би 10 пъти вика, а той не отиде за да даде обяснения, за подаденото си относително неправилността по изборите заявление? Защо управителя не дава Тихчева подъ съдъ за неиспълнение правителствените распоръждания? Отъ това ся заключава че предъ управителя закона не е за

всички еднакъвъ, единия са обвинява по неиспълнение правителственитѣ распореждания, а за другия ни дума не остава по сѫщото обвинение. Иска управителя да каже че това не е лачно гонение за несподуката по изборите. Ако ли пакът анкетната комисия и управителя откажатъ че, Тихревъ не е билъ призованъ да ся яви предъ анкетната комисия, то, затова е свидѣтель Сил. Окол. Началникъ, който нѣколько пъти казвашъ на анкетната комисия «пишете ми формално и азъ ще Ви го доведжъ». Път само съ даванието подъ сѫдъ на Илия Поппова Цанковистът не съ си задоволили. Цанковиста Гено Чолаковъ на 18 м. м. е далъ подъ сѫдъ двама общински писари отъ Сил. околия за явно агитиране, единия отъ Калинградската община Гену Недевъ и Народенъ представителъ отъ Сил. околия, а другия Киро Бешеклиевъ отъ Казенмирската община, който счита за общественни чиновници и иска наказанието имъ съгласно 43 чл. отъ избирателниятъ законъ, а за свидѣтели показаътъ Хасанъ бей Щиризоолу Ахмеда. Че Гено Чолаковъ е човѣкъ глупавъ ся заключава отъ това: може ли въннощемъ писарь да съ счита като общественъ чиновникъ? Огъ изложеното ма до туха си вижда че Цанковистътъ съ извѣтрелътъ си мозъци вършилъ сично и прибѣгватъ до най-подли срѣдства, дано си отмъжтяти на противъ

вицатъ за неспособната на изборитъ, нъ на противъ съ това твой още по добръ са прѣпоражаватъ прѣдъ свѣта, за да узнае сѣкотъ какво сѫ вършили и ще вършатъ и за напредъ, ако би да ся докопатъ до властъта, нъ „даво имъ приседне“.

Заб. р. Ние не въврхахме за г. Иванова да е лакей на Цанкова, нито знаехми че и той биъ отъ числото на язанъ либералъ.

До Господина Редактора на уважаемия в. „Славянинъ“
Гне Редакторе!

Моля бѫдете тъй добри да обнародвате слѣдующето за съвѣднине въ ръководство

Русенскитъ окръженъ училищъ Инспекторъ обявява за всеобщо знание, че буквите тъ, ь, въ Български Языкъ въ срѣдата на думитъ не са употребявали; а на място тѣхъ са пишала буквата ж. (?) защото тъй било прието отъ университетъ и Гимназии (?).

Желателно е, щото Г-нъ Инспекторъ да напишне два рѣда безъ тъ. и ь, и въ сѫщото врѣме да укаже на университетъ, гимназии въ които са прѣподаха Български языкъ, безъ да са употребяватъ горѣ-упоменатитъ букви.

Това, като са обнародва за съвѣднине, обрѣща са вниманието и на надлежното учреждение.

Единъ отъ присъствующи:

Гр. Попово (Разградско окръжие), 13 Августъ 1884 год.
Господине Редакторе!

Въ отговоръ на дописката обнародвана въ 10 ий брой отъ почтаемий ви органъ, етарица 3, пратена отъ г. Попово, въ която дописника си крие името задъ знаковете **. Съ настоящите си вѣколко рѣдовце имамъ честъ да опровергая тѣла противъ менъ клѣвета, за знание на висшето ми начадство, и читателите на уважаемий ви вѣстникъ.

Дописника, койго си крие името, види ся за да не го дамъ подъ сѫдъ, за клѣвета противъ менъ, казва че съмъ ходялъ като-дневно въороженъ денъ и ноќа изъ г. Попово и съмъ пеувалъ кого гдѣто срѣтица; ако съмъ правилъ тѣзи постежки, то обиденитъ лица могатъ да се отнесатъ до надлежното сѫдилище, за удовлетворение, нъ както се вижда г. дописникъ, ми е завидѣлъ на длѣжността, о които той съ искрѣнѣніе търеи случай да се залови, защото, разбира се, на господство му е дотѣгвало да прави минизлики 4 — 5 мѣсечи изъ градецъ ни, за това изложилъ въ упомнатата си дописка, препълнени клѣвети върху ми, които свойствено, само отъ него могатъ да бѫдятъ.

Впрочемъ, азъ моля господство му да си не крие имѣто, нъ да го яви; разбира се отъ боязнь го е пота въ, защото всичко писано отъ него е безосновно.

Коста Димитровъ.

Гне редакторе на в. „Славянинъ“.

Всѣдѣствие заявлението отъ 4 того, на лицето за което се говори въ дописката отъ Габрово, помѣстена въ 129 брой на уважаемия ви вѣстникъ отъ т. г. общинското управление, има честъ да ви яви, гне редакторе, че писаното въ въпросната дописка, е чиста лъжа, защото лицето за което се говори въ нея, не е изгубило ни политическитъ ни граждански права.

За удовлетворение просбата на просительъ управлението ви моли, гне редакторе да дадете гласностъ за настоящето му чрезъ уважаемия ви вѣстникъ.

г. Габрово, 16 августъ 1884.

Кметъ: Хр. К. Котилевъ.
Секретарь: Луковъ.

Пишатъ ни изъ Варна, съ дата 20 т. и :

Вчера изборитъ се извѣрилихъ много мирно и редовно. По причина на дълъгъ довното врѣме, отъ селата не можахъ да дойдатъ повече избиратели, но иакъ резултата се дължи на селяните, тѣлъ като българитъ въ града, види се, както и църквата, и училищата имъ прави почти само ханата, пѣматъ, може би, милостъ за народните интереси. Избрахъ се: Ив. Каваджисевъ съ 460 гласа, и Георги Драгановъ съ 436 гласа. И двамата истини-

ски либерали, единъ ж. въ Варна, други въ с. Николаевка. Латифъ Фейзи имаше 340 гласа, Ахмедъ Афи 329, а гръцкиятъ кандидати по 180. Въ Ново село избрахъ Ив. Славейковъ.

РАЗНИ

Ако нашите съвѣднения сѫ вѣрни, Негово Височество Князъ щѣль датътъ на 25 августъ отъ София за Варна, гдѣто щѣль да се бави около единъ мѣсецъ.

Извѣстяватъ ни отъ Кюстендиль, че членът на комисията за господарски и чифликски земи гнъ Т. Икономовъ си позволилъ да бие вѣко турци земевладѣли и то когато исплянявалъ служебните си обязанности. Пострадавшъ се оплакали телеграфически на г. министра предѣдателя и послъ вѣколо турци се отправили за София, гдѣто подали прошение на Негово Височество княза, на когото се оплакали за произволите и самоуправството на гнъ Икономова. Вѣкою людопитствува да узнае да ли министерството ще даде подъ сѫдъ г. Икономова за тая негова нестѣжа.

На 21 того консерваторитъ въ градъ имахъ генерално събрание въ дому на г-на Ив. Симеоновъ; заѣднането са откри частъ по 2 слѣдъ обѣдъ и трая до 5. Присъствувахъ: Д. Гревковъ, Д. Аневъ, Хр. Ивановъ, Д. Селвели, П. Пърговъ, Папаотъ Поповъ, Ив. Симеоновъ и др. Разискванията на консерваторитъ въ това тѣхно събрание, остава да обнародваме, когато ги получимъ отъ лицето, което е присъствувало.

Членът на Русенския апелативенъ сѫдъ гнъ Д. Кръстичъ е назначенъ за предѣдателъ на Вратчански окръженъ сѫдъ, а помощникъ на прокурора при Рус. Апел. сѫдъ, г. Георги Згуровъ е назначенъ за членъ на сѫдъ сѫдъ, вмѣсто г. Кръстича. Гнъ Згуровъ се замѣтила отъ г. Златова юристъ, койго накоро е свѣршилъ научки си въ Прага.

Споредъ извѣстията ни отъ Варна, лихварската комисия не е направила още нищо за да оправдае на значението си. Двамата и членове само гледале да се изминува врѣмето за да получаватъ заплатите си, да ходятъ въ отпускъ и, освѣнъ това, претендирале да имъ се дадатъ и дневни пари за дѣто било въ Варна. Ний не знаемъ до колко нашигъ съвѣднения сѫ вѣрни, но въ всѣкий случай гда комисаритъ трѣбва да знае, че тѣ сѫ назначени да служатъ въ Варна, като чиновници, а не сѫ пратени привременно и, като по столни чиновници, освѣнъ, когато ходягъ изъ града по дѣламъ службы, разбира се, че трѣбва да имъ се плаща, съгласно съ закона за чиновници. Явяватъ ни още, че и елинскиятъ консулъ въ Варна биъ при пягствувалъ дѣта за да постигне комисията цѣлта си, тѣ като много отъ кредиторите били елински подданици, но трѣбва ли и въ вѣтрѣните ни работи да се мѣсятъ чужденци? Правителството трѣбва, по подъ на този въпросъ, да постанови щото да се не даваъ особени права на чуждите подданици, но каквото стане съ българските, това да стане и съ чужденците. Колкото се касае обаче за намѣсата на елинския консулъ въ работата, естествено е, че това щѣше да стане, когато правителствените распореждания се обнародваха въ „Срѣдецъ“ по поводъ на комисията. Трѣбващите Поминовъ да направи такава гаупностъ, щото да дава преписъ отъ предписането си до комисията за да ги обнародва „Срѣдецъ“?

Споредъ извѣстията на отъ София, Високата Портата не приела назначаването не само на г. Дра Георги Вълкович за книжески дипломатически агентъ въ Цариградъ, но и въ което да било друго лице, назначено за агентъ! Г-нъ Начовъ щѣль насърко да тръгне за Букурещъ да занеме изгово постътъ си на български книжески дипломатически агентъ въ Румания. — Никакви говори не сѫ ставали между консерваторитъ и Цанковиците, макар тия последните и да сѫ искали да вѣзжатъ въ партията на консерваторитъ. — Върховниятъ касационенъ сѫдъ щѣль да се премѣститъ въ зданието на Хаджисонова, гдѣто се помещаваъ Държавниятъ Съветъ, понеже министътъ на правоѣздите не одобрилъ и не подтвердила контракта за премѣстянето на споменатия сѫдъ въ къщата на г. Стаматова, която се нахожда много далечъ отъ града и до която нема направени никакви пътища. Всичкиятъ софийски печатъ билъ противъ премѣстянето на върхъ кас. сѫдъ, но и министътъ на правоѣздите твърдъ разумно постъпилъ като взелъ въ внимание общественното мнѣніе.

Македонецъ Цанковъ лакей А. Драндаръ казва презъ в. „Срѣдецъ“, че не искалъ да води полемика съ мѣстнай, т. е. съ българскай печать, като че го искатъ пита и насила да води полемика, която и не може да види, защото не само че не знае българска, но иоще, защото всичкитъ му работи сѫ калпаки за това, води се, му и недържи да води полемика. Но за такива тъмни личности по добръ и да се не говори.

Оѓ разни мѣста приемами дописки противъ вѣко мирови сѫди и сѫдебни пристави, особенно мѣдевици, назначени, отъ Поминовъ, но ионе обнародвани тия дописки, а само напомнявани на г. Министъра на правосѫдията да испрати своите ревизори да видятъ що вѣжатъ Радомирски, Царибродски, Трънски, Луковитски, и още вѣко мирови сѫди, както и вѣко отъ Софийски, Дамски и Видински сѫдебни пристави.

Съобщаватъ ни изъ Пловдивъ:

Адвоката въ Пловдивъ, харватинъ Ф. Перецъ подалъ прошение въ Пловдивското Прокурорство, съ което подвигалъ тѣхба противъ Гаврилъ паша за клѣвѣта, която ся състояла въ туй, че въ официални списъкъ на чиновници отчислени по бюджетарни причини, фигурирало и името Ф. Перецъ, таенъ агентъ, съ 5 л. т. мѣсяцна заплата, което умышленно биъ вписалъ пашата, тѣ като Перецъ отказвалъ да му е служилъ за 5 лари таенъ агентъ, когато Димитъ Поповъ служилъ при извѣстенъ консулъ за 18 лари и начальникъ канцелария при Дарекъ на Вѣтрѣш. Дѣла.

Директоръ на Вѣтрѣш. Дѣла, г. Начовъ вѣки пѣтъ като отива въ конака при господаръ си пашата, води подиръ себе си и по единъ старши жандаръ за да му брани мухи изъ пѣта.

Счетоводителя при щаба на милицията и по ма-настиръ води съ себе си българинъ войникъ, за да му служи, и на жена му и на всячки гръци, съ му-лете за разни нѣща.

Той счетоводителъ, левантинецъ, Амирали е грѣ-дански чиновникъ.

За туй ли са змѣти български войници?

Една телеграмма изъ Лондонъ съобщава, че на 13 того, адмиралъ Курбе, съ бомбардировката която траяла три часа, разрушила арсенала Фу-Чеу. Седемъ китайски флотилии били потонени.

Европейскитъ вѣстници казватъ че Египетската флота много добръ са защищавала срѣщу нападението на френската.

Изъ Римъ телеграфиратъ: На 13 того умрѣхъ отъ холерата въ провин-циите: Бергамо 3, Камбасо 3, Козунецъ 2, Кунео 10, Массакарре 4, Морт-Маврицио, 3, Туринъ, 2 а въ Неаполь имало само единъ случай.

Французи завладѣли подъ Фу-Чеу китайската флота, като потънали и тѣхни два кораба.

Холерата въ Марсилия и Тулонъ още върлува. На денъ умирали отъ 9 до 18 души. Въ департаментъ на источните Пиренеи била още по-сила.

Въ Женева умрѣли иѣколко души отъ холерата.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЬ

Академското Училищно Насоѣдство сѫ счита за щастливо, да изрази публично сърдечната си благодарностъ на г. Г. Г. Кабакчиева бившиятъ учителъ, койго благоволиша да учаши въ училището имъ едно год. теченіе отъ Вѣсникъ „Славянинъ“ (VII-та год.).

А още повече му благодари цѣлото население, за чѣтъ той се е отличавалъ, съ своего стараніе и добро поведение, приѣзъ двѣгодишното сѫ служение.

Да живѣтъ подобни родолюбци!

Уполномощенъ Същеникъ: Нидѣло Радевъ.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЬ

Настоятелството на Поповското читалище „Съгласие“ чести има да поблагодари публично на г. Атанасъ К. Поповъ за гдѣто благоволи да подари шестъ мѣсечно теченіе на в. „Славянинъ“ и седемъ разни книги за прочеть отъ тонд читалище. И на г. Христо Милевъ (сѫдеб. приставъ) за подариеніе му три тона френски книги за прочеть. Хвали имъ.

г. Попово 17 Августъ 1884 г.

Предѣдателъ: Р. Т. Козаровъ

Касиеръ: Димитъ Йосифовъ

Редакторъ издателъ: Т. Х. Станчевъ